

Οι σκιές του Ράντοβαρ

Marloes Morshuis

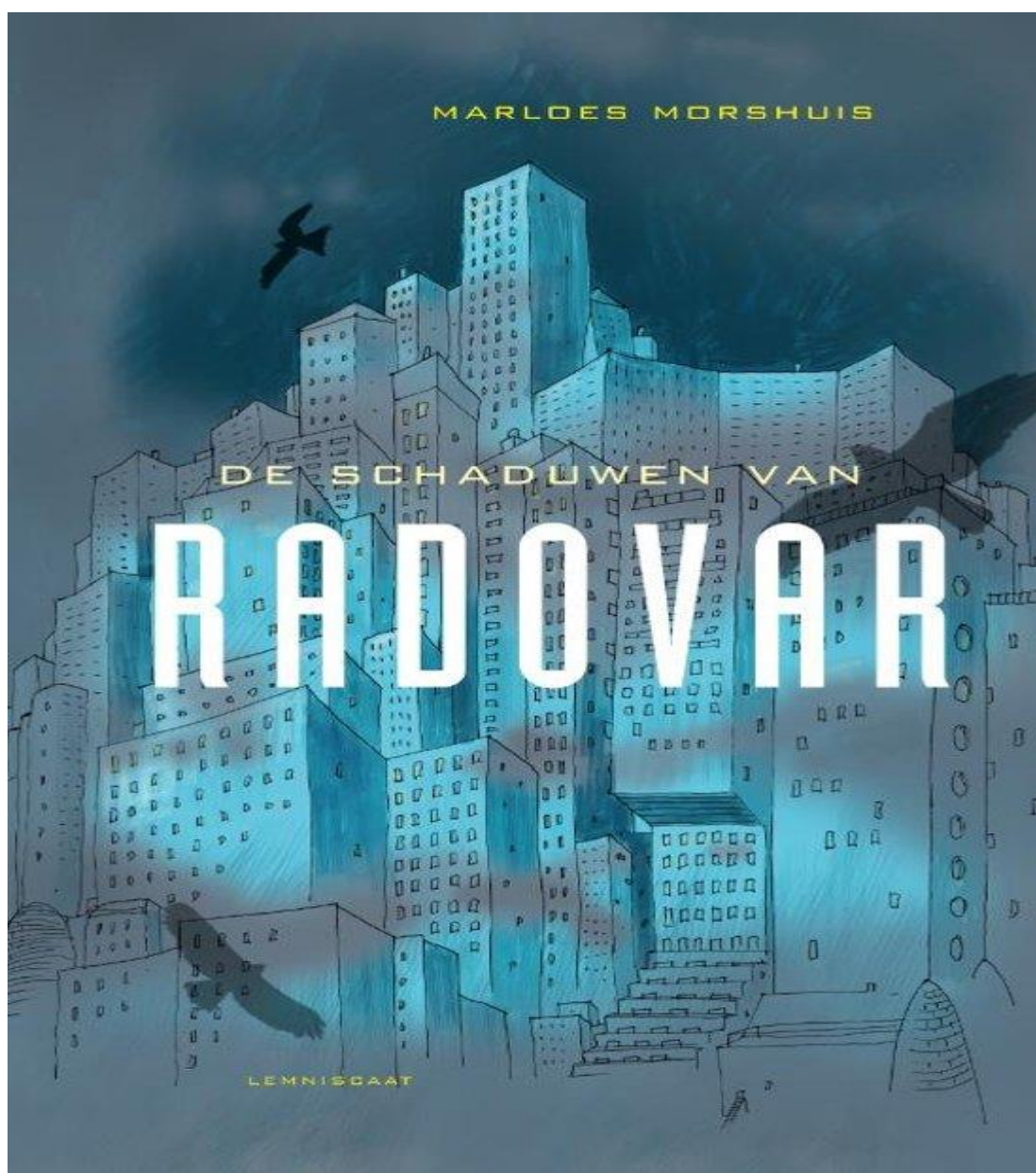
Εκδόσεις Lemniscaat

Υπεύθυνη δικαιωμάτων: Robin van der Gaag

e-mail: foreignrights@lemniscaat.nl

Μετάφραση από τα ολλανδικά και παρουσίαση: Μαρία Πηγαδά

e-mail: mpigada@gmail.com

Πληροφορίες έκδοσης

Πρωτότυπος τίτλος: *De schaduwen van Radovar* (2018)

Συγγραφέας: Marloes Morshuis

Ηλικίες: 12+

Σελίδες: 300

Μεταφράσεις: Βοσνιακά, Εκδόσεις Sarajevo Publishing

Ουγγρικά, Εκδόσεις Pagony

Ρωσικά, Εκδόσεις Kompas Guide

Παρουσίαση

Οι σκιές του Ράντοβαρ

Ένα δυστοπικό εφηβικό μυθιστόρημα γεμάτο ένταση, σασπένς και κινηματογραφική δράση, που σε κάνει να αναρωτιέσαι πόσο διαφέρει τελικά αυτός ο φανταστικός κόσμος από την πραγματικότητα.

Η δεκατετράχρονη Γιόνα και η οικογένειά της ζουν στην γκρίζα πόλη του Ράντοβαρ, κλεισμένοι σ' ένα πανύψηλο κτίριο με το όνομα «Φωτεινός Αστήρας». Δίπλα στις πόρτες των διαμερισμάτων υπάρχει ένας πίνακας σκορ με τους πόντους που κερδίζει κάθε οικογένεια για σκληρή δουλειά, σχολικές επιδόσεις και κοινωνική συμπεριφορά. Τα λάθη κοστίζουν πόντους και σε ρίχνουν σε χαμηλότερο όροφο – ακόμα και κάτω από το έδαφος.

Σε μια μυστική έξοδό της από το κτίριο, η Γιόνα γνωρίζει τον Κίλιαν και την ομάδα του, που κυκλοφορούν στα παλιά τούνελ κάτω από την πόλη προσπαθώντας να ανατρέψουν το σύστημα. Μαζί τους η Γιόνα θα συνειδητοποιήσει τη σκοτεινή πλευρά του καθεστώτος και θα πάρει μέρος στον αγώνα τους. Οι σκιές της πόλης κρύβουν περισσότερα μυστικά απ' ό,τι νόμιζε.

Η Morshuis αποτυπώνει πανέξυπνα την ψυχολογία πίσω από το σύστημα των πόντων. Η καχυποψία, ο φθόνος και ο φόβος μαστίζουν τους κατοίκους του Ράντοβαρ, όπως και η υπέρμετρη επιθυμία τους να κερδίσουν πόντους. Το Ράντοβαρ είναι ένα «πονηρό τέρας που τρέφεται μ' ένα αστείρευτο καύσιμο: την επιθυμία των ίδιων των κατοίκων του».

Το βιβλίο έχει ήδη μεταφραστεί σε άλλες 3 γλώσσες.

Το 2019 κέρδισε στην Ολλανδία τη διάκριση Vlag en Wimpel.

Κριτικές στην Ολλανδία

«Υπάρχουν, φυσικά, πολλά δυστοπικά μυθιστορήματα, όμως η ιστορία της Morshuis είναι γερά δομημένη, ρεαλιστική και με κινηματογραφική δράση που σε καθλώνει από την πρώτη κιόλας σελίδα. Πραγματεύεται με σύγχρονο τρόπο σημαντικά και διαχρονικά ζητήματα, όπως η εξουσία, η εκμετάλλευση, η πλύση εγκεφάλου, αλλά και η έλλειψη ελευθερίας και η αντίσταση».

Trouw

«Υπέροχα γραμμένη και με καταγιστική δράση περιπέτεια, όπου η πλειοψηφία επαναπαύεται και οι λίγοι αντιστέκονται. Η καταπιεστική ατμόσφαιρα του συστήματος είναι σχεδόν χειροπιαστή και τη νιώθουμε στο πετσί μας».

NDB Biblion

«Η Marloes Morshuis μάς πηγαίνει σ' έναν σκοτεινό κόσμο με φουτουριστικά κτίρια, φυλακές και μυστικά τούνελ».

Kidsweek

«Οι σκιές του Ράντοβαρ είναι ένα καθηλωτικό, γεμάτο αγωνία μυθιστόρημα, που διαβάζεται χωρίς ανάσα».

Boekwijzer

Άλλα έργα της συγγραφέως

Οι σκιές του Ράντοβαρ (De schaduw van Radovar), 2018, είναι το τρίτο από τα τέσσερα βιβλία της Marloes Morshuis.

Προηγήθηκαν τα:

Koken voor de keizer, 2015,

(Μαγειρεύοντας για τον αυτοκράτορα)

μια περιπέτεια για παιδιά από 10 χρονών.

Borealis, 2016,

ένα συναρπαστικό οικολογικό θρίλερ
με θέμα την κλιματική αλλαγή.

(Για ηλικίες 12+)

Το 2020 κυκλοφόρησε το πρώτο από τα δύο βιβλία της σειράς *Quotum*:

Quotum – Project Z, η ιστορία ενός κόσμου όπου κάποιοι άνθρωποι... περισσεύουν. Λόγω του υπερβολικά μεγάλου πληθυσμού της Γης, το Παγκόσμιο Συμβούλιο θέτει ένα μέγιστο όριο κατοίκων για κάθε χώρα. Δύο αδέρφια αναγκάζονται να αναζητήσουν ένα ασφαλές καταφύγιο, ανακαλύπτοντας σιγά σιγά τις σκοτεινές δυνάμεις που τους καταδιώκουν. (Για ηλικίες 13+)

Μεταφραστικό δείγμα

Σελίδες 5-17 και 32-42

Μάιος

Τα πνευμόνια της Γιόνα καίγονταν. Οι σκάλες έμοιαζαν να μην έχουν τέλος. Η Γιόνα διπλώθηκε στα δύο για να πάρει ανάσα.

Ο Κίλιαν ήταν ήδη μισό όροφο πιο πάνω, αλλά πήδηξε κάτω και της έπιασε το χέρι. «Έλα, πάμε. Οχτώ όροφοι ακόμα μέχρι την ταράτσα».

«Και μετά;»

«Με εμπιστεύεσαι;» τη ρώτησε.

Η Γιόνα έγνεψε καταφατικά. Σε όλο το Ράντοβαρ υπήρχαν τέσσερις άνθρωποι που εμπιστευόταν τυφλά, κι ένας από αυτούς ήταν ο Κίλιαν – κι ας μην τον γνώριζε πολύ καιρό. Μετά ο Ζάλμαν. Η γιαγιά της. Η μητέρα της.

Κάπου πιο κάτω ακούγονταν βαριά βήματα από μπότες στις σκάλες. Δάκρυα ήρθαν στα μάτια της. «Δεν έχει πια νόημα. Έρχονται!»

«Όχι, άκου. Πάνε προς τα κάτω. Κανένας δεν περιμένει ότι θα πάμε πάνω».

«Ούτε εγώ καταλαβαίνω γιατί...»

Ο Κίλιαν τράβηξε τη Γιόνα προς τα πάνω. «Δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να προχωρήσουμε!»

Η Γιόνα πήρε μια βαθιά, συριστική ανάσα, για να ρουφήξει όσο το δυνατόν περισσότερο οξυγόνο, και πίεσε με τη γροθιά της για να διώξει τις σουβλιές στο στομάχι της. Οι μύες των ποδιών της έμοιαζαν έτοιμοι να εκραγούν καθώς ακολούθησε τον Κίλιαν τρέχοντας.

143. Η φυγή τους ξεκίνησε στον 126ο όροφο της Ανατολής του Ράντοβαρ. Είκοσι τέσσερις όροφοι μέχρι την ταράτσα. Άλλοι επτά και θα βρίσκονταν στην κορυφή του ψηλότερου κτιρίου της πόλης, πεντακόσια μέτρα πάνω από το έδαφος. Και τότε; Αν έπαιζαν σε ταινία, θα έρχονταν αετοί, που θα τους άρπαζαν γερά και θα τους πήγαιναν στη φωλιά τους στα ψηλά βουνά της Ραντόβια. Όμως αυτό δεν ήταν ταινία. Στο Ράντοβαρ υπήρχαν μόνο μαύρα πουλιά. Τα μόνα νύχια που θα τους άρπαζαν ήταν αυτά της Γκρίζας Ταξιαρχίας. Θα τους έπαιρναν μακριά και δεν θα ξαναγύριζαν ποτέ. Μπορεί αυτή να ήταν η καλύτερη λύση.

Κάπου πιο χαμηλά ακούστηκε ο θόρυβος μιας πόρτας που έκλεισε με δύναμη. Και αμέσως μετά βροντερά βήματα στις σκάλες από κάτω τους – αυτή τη φορά πλησίαζαν γρήγορα.

«Ξέρουν ότι πάμε προς τα πάνω», είπε η Γιόνα λαχανιασμένη. Ένιωθε τον λαιμό της σαν γυαλόχαρτο, κάθε ανάσα την έγδερνε και την πονούσε. «Αλήθεια, δεν μπορώ άλλο. Άσε με εμένα. Πήγαινε εσύ!»

Ο Κίλιαν δεν απάντησε, μόνο την έπιασε από το μπράτσο και την τράβηξε μαζί του στη σκάλα. Το βλέμμα του ήταν τόσο άγριο, που η Γιόνα φοβήθηκε ακόμα περισσότερο. Με μια κραυγή όρμησε μπροστά, με όση δύναμη της είχε απομείνει, στα τελευταία σκαλιά.

149. Τα βήματα πλησίαζαν όλο και περισσότερο. 150. Κόκκινα βέλη έδειχναν τον δρόμο προς την έξοδο κινδύνου στην ταράτσα της Ανατολής. Η Γιόνα άνοιξε την πόρτα με μια σπρωξιά. Ο αέρας ήρθε καταπάνω της. Όρμησε στις μπούκλες και τα ρούχα της, έδιωξε τα δάκρυα από τα μάτια της. Ο Κίλιαν έσφιξε το σακίδιό του, έπιασε τη Γιόνα από το μπράτσο και την τράβηξε μαζί του στην άκρη της ταράτσας.

Για μια στιγμή ο αέρας φάνηκε να καταλαγιάζει και η Γιόνα ένιωσε μια παράξενη ηρεμία. Ο Κίλιαν δεν είχε σχέδιο. Αυτό ήταν το τέλος. Κοίταξε γύρω της. Βρίσκονταν σ' ένα μοναχικό ύψος, περιτριγυρισμένοι από καταγάλανο ουρανό και βιαστικά σύννεφα. Στο βάθος, μέσα από μια σχισμή στο στρώμα ομίχλης από κάτω τους, είδε μια λωρίδα θάλασσας – ή μπορεί να έλπιζε ότι την είδε. Ήθελε τόσο πολύ να πάει μια φορά στη θάλασσα. Να έχει γύρω της μόνο νερό και ουρανό, μακριά από τις σκιές της πόλης.

Ο Κίλιαν τη γύρισε από την άλλη και την έσφιξε πάνω του πιο σφιχτά από ποτέ. Πάνω από τον ώμο του η Γιόνα είδε την πόρτα να ανοίγει και τους άντρες της Γκρίζας Ταξιαρχίας να τρέχουν στην ταράτσα. Το σώμα της ήθελε να ξεσπάσει σε μια βροντερή κραυγή. Όχι! Δεν μπορούσε να πετάξει. Δεν ήθελε να πετάξει. Εικόνες περνούσαν από το μυαλό της σαν ανεμοστρόβιλος. Σκοτεινά τούνελ, ντελικάτα ροζ λουλούδια, μαύρα πουλιά που πετούσαν στριγκλίζοντας, το μάτι του Ζάλμαν να την κοιτάζει με οίκτο. Αχ, κορίτσι μου.

Προσπάθησε να ελευθερωθεί, όμως ο Κίλιαν την έσφιξε ακόμα πιο δυνατά. «Κράτα με καλά!» της φώναξε στο αυτί. «Δεν θα σ' αφήσω!»

Η Γιόνα τύλιξε τα χέρια της γύρω του. Για πρώτη φορά. Και για τελευταία.

Έπεσε πίσω στο κενό.

Μάρτιος – ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Η Γιόνα στεκόταν στην άκρη της ταράτσας. Το έδαφος ήταν περίπου διακόσια μέτρα πιο κάτω, αλλά δεν μπορούσε να το δει. Ως συνήθως, μια γκρίζα ομίχλη αιωρούνταν στους δρόμους της πόλης. Γύρω από τη Γιόνα ξεμύτιζαν παντού κτίρια μέσα από την ομίχλη, η μια σειρά μετά την άλλη, ως εκεί που έφτανε το μάτι. Δεκάδες, εκατοντάδες. Είχε σταματήσει πια να μετράει.

Ένα απαλό αεράκι έπαιζε με τις μπούκλες της και ο ήλιος ζέσταινε το πρόσωπό της. Εδώ, στην ταράτσα του Φωτεινού Αστέρα, μπορούσε να ξεφύγει από τις σκιές της πόλης. Μερικές φορές φανταζόταν ότι στεκόταν στην κορυφή ενός βουνού. Τα κτίρια γύρω της ήταν άλλα βουνά και οι στενοί δρόμοι ανάμεσά τους τα φαράγγια.

Κοίταξε προς τα κάτω. Το γκρίζο πουπουλένιο στρώμα γύρω της έμοιαζε καμιά φορά τόσο μαλακό και δελεαστικό. Έλα λοιπόν. Θα σε πιάσω.

«Δεν πιστεύω να θες να πετάξεις, ε;»

Ο Ζάλμαν. Την έπιασε από την μπλούζα και την τράβηξε απότομα προς τα πίσω. Η Γιόνα γύρισε και κοίταξε κατευθείαν στο ένα μάτι του μάστορα του Φωτεινού Αστέρα.

«Μην πηγαίνεις τόσο κοντά στην άκρη, κορίτσι μου. Αλλιώς θα βάλω καινούρια κλειδαριά στην πόρτα της ταράτσας. Η διεύθυνση ανησυχεί έτσι κι αλλιώς γι' αυτούς που γίνονται αετοί. Δεν είναι καλό για το σκορ του Φωτεινού Αστέρα. Αν ανακαλύψουν ότι σε αφήνω να έρχεσαι στην ταράτσα, η Μίπι κι εγώ θα βρεθούμε αύριο στον δρόμο.»

Η Γιόνα κάθισε στην άκρη του μηχανήματος εξαερισμού. «Εγώ δεν θα πετάξω, δεν μ' ενδιαφέρει».

Ο Ζάλμαν την κοίταξε εξεταστικά. Η Γιόνα προσπάθησε να μη χαμηλώσει το βλέμμα της. Δεν μπορούσε να αποφύγει το μικρό ρίγος που τη διαπερνούσε κάθε φορά που τον έβλεπε. Το άσπρο του ενός του ματιού ήταν κιτρινωπό, μ' ένα σύμπλεγμα από κόκκινα ρυάκια κι ένα θαμπό μπλε νησάκι στη μέση. Το άλλο μάτι ήταν σε μεγάλο βαθμό καλυμμένο με ρυτιδιασμένο δέρμα. Στο κάτω μέρος γυάλιζε μια άσπρη γραμμή, λες και το τυφλό μάτι προσπαθούσε να κρυφοκοιτάξει προς τα έξω. Οι μοναδικές τρίχες στο κεφάλι του Ζάλμαν έβγαιναν από τα αυτιά του και το κρανίο του ήταν καλυμμένο με ακανόνιστες ροζ κηλίδες.

Ο Ζάλμαν ήταν ο μοναδικός ένοικος του -11. Το μονόχωρο διαμέρισμά του ήταν χωμένο ανάμεσα στις τεχνικές εγκαταστάσεις του κτιρίου, βαθιά κάτω από το έδαφος. Ήταν επίσης ο μοναδικός ένοικος του Φωτεινού Αστέρα που δεν είχε πινακίδα με σκορ δίπλα στην

εξώπορτά του. «Γιατί δεν μπορώ να πέσω πιο χαμηλά», έλεγε ο Ζάλμαν, όμως η Γιόνα ήξερε πως αυτό δεν ήταν αλήθεια. Πολλές οικογένειες είχαν μεταφερθεί στις Κάτω Συνοικίες, επειδή δεν είχαν αρκετούς πόντους για να τους επιτραπεί η διαμονή στους υπόγειους ορόφους του Φωτεινού Αστέρα.

Μπορεί η διεύθυνση να άφηνε τον Ζάλμαν στην ησυχία του επειδή δεν έμοιαζε σε τίποτα με τους άλλους ενοίκους του Φωτεινού Αστέρα. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να γίνει Υπέργειος. Περιφερόταν στους διαδρόμους, έκανε κάνα δυο επισκευές, έλεγγχε σωλήνες και καλώδια, και όταν μπούχιζε, χωνόταν πάλι στο -11. Τελευταία, ο πατέρας της τον έλεγε μισότυφλο ποντικό.

Όλοι στον Φωτεινό Αστέρα τον απέφευγαν. Εκτός από τη Γιόνα. Εκείνη ένιωθε άνετα μαζί του. Ίσως επειδή ακριβώς είχε μόνο ένα μάτι, όπως η Νάινοκ, το κουκλάκι που της είχε κάνει δώρο η γιαγιά της όταν γεννήθηκε. Ο Ζάλμαν την κοίταζε το ίδιο λοξά με τη Νάινοκ, και της δημιουργούσε το συναίσθημα πως όλα θα πήγαιναν καλά.

Ο Ζάλμαν ήταν φίλος της. Ο μοναδικός της φίλος στον Φωτεινό Αστέρα.

«Σήμερα μετακομίζουμε στον 28ο όροφο», είπε η Γιόνα.

«Έτσι μπράβο. Άλλοι είκοσι οκτώ όροφοι και φτάσατε στην κορυφή! Τότε δεν μπορείς πια να έρχεσαι στην ταράτσα, κορίτσι μου. Τότε θα ανήκεις στην ομάδα υψηλού κινδύνου». Ο Ζάλμαν γέλασε δυνατά, όμως ήξεραν και οι δύο ότι δεν ήταν αστείο. Σχεδόν κανένας δεν μιλούσε γι' αυτό, ωστόσο όλοι στην πόλη είχαν ακούσει τις ιστορίες για τους αετούς του Ράντοβαρ. Και στον Φωτεινό Αστέρα υπήρχαν κάθε χρόνο κάνα δυο – πάντα ένοικοι του ψηλότερου ορόφου. Η διεύθυνση δεν έκανε σχετικές ανακοινώσεις, στο Αστροδίκτυο δεν διάβαζες τίποτα γι' αυτό, μα δεν ήταν δύσκολο να καταλάβεις τι γινόταν. Ένα όχημα καθαρισμού της Γκρίζας Ταξιαρχίας στον δρόμο, μια οικογένεια που έπεφτε στο Μηδέν και τους έδιωχναν από τον Φωτεινό Αστέρα – ήταν προφανές τι είχε συμβεί.

«Γνωρίζεις κανέναν από τον 56ο; Ράκος είναι, όλοι τους. Το άγχος στάζει από τους τοίχους. Είναι τόσο λίγοι αυτοί που περνάνε στις Άνω Συνοικίες, που οι περισσότερες οικογένειες πέφτουν πάλι σε χαμηλότερο όροφο πριν καν τους δοθεί η ευκαιρία. Κάποιοι κακομοίρηδες δεν το αντέχουν και επιλέγουν τον γρήγορο δρόμο προς τα κάτω. Λάθος του συστήματος», είπε ο Ζάλμαν.

Η Γιόνα ανασήκωσε τους ώμους. «Το σύστημα έχει πολλά λάθη».

«Κοίτα μην πεις τίποτα σε κανέναν, εντάξει, κορίτσι μου; Πριν το καταλάβεις, θα βρεθείς με μείον πόντους στο τσεπάκι σου. Άντε, πήγαινε τώρα να μετακομίσεις με το καλό!»

«Δεν με νοιάζει που θα μείνουμε πιο ψηλά», είπε η Γιόνα, «αλλά είναι καλό που η γιαγιά θα έχει δικό της δωμάτιο εκεί. Ροχαλίζει όλο και πιο δυνατά».

«Πόσων χρονών είπαμε ότι είναι η γιαγιά σου;»

«Την άλλη εβδομάδα θα γίνει εβδομήντα πέντε. Γιατί;»

Ο Ζάλμαν έκλεισε το μάτι του και έσφιξε τις γροθιές του.

«Γιατί;» τον ρώτησε πάλι, λίγο πιο επίμονα.

Ο Ζάλμαν άνοιξε πάλι το μάτι του και χαλάρωσε τα χέρια. «Τίποτα», είπε απαλά. «Απλώς φρόντισε να της κάνεις τα χατίρια. Και τώρα βιάσου. Αν δεν μετακομίσετε στην ώρα σας, θα χάσετε την τελετή του Φωτός. Κι αυτό κοστίζει πόντους. Άντε, δρόμο».

Η Γιόνα έγνεψε και σηκώθηκε. Ο πατέρας της και ο αδερφός της δεν θα τη συγχωρούσαν ποτέ αν η ζωή τους στον 28ο όροφο ξεκινούσε με αρνητικούς πόντους.

39.187. Οι αριθμοί στον πίνακα του σκορ πλάι στην εξώπορτα του διαμερίσματος της Γιόνα αναβόσβηναν με πράσινο χρώμα. Και δίπλα η ημερομηνία μετακόμισης: 11 Μαρτίου. Σήμερα. Και +4. Όλοι μπορούσαν να δουν ότι η οικογένεια Μπέρχερ είχε συγκεντρώσει αρκετούς πόντους για να ανέβει τέσσερις ορόφους. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Το μικρό χολ ήταν ήδη γεμάτο κουτιά και τσάντες με ρούχα.

«Πού ήσουν;» Η μητέρα της βγήκε από το σαλόνι με μια στήλη βιβλία στα χέρια της. Η Γιόνα ανασήκωσε τους ώμους. «Εδώ γύρω».

«Να πάρει, Γιόνα! Δεν ξέρεις ότι πρέπει να βιαστούμε, γιατί αλλιώς θα αργήσουμε στην τελετή του Φωτός;»

«Εδώ δεν είμαι τώρα;»

«Πού ήσουν;»

«Θες να πάω να μαζέψω ή να καθίσω να μιλάω μαζί σου; Τότε δεν θα προλάβω με τίποτα».

Η Γιόνα πρόσεξε πώς στένεψαν τα μάτια της μητέρας της. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Γιόνα;» Η απαλή φωνή της γιαγιάς ακούστηκε από τη μεριά του σαλονιού.

«Γεια σου, γιαγιά!» φώναξε η Γιόνα και πέρασε δίπλα από τη μητέρα της για να πάει στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Τζίμι και τη γιαγιά. Μόνο τα δικά της πράγματα ήταν ακόμα εκεί και τα έπιπλα, αφού αυτά ήταν του διαμερίσματος και δεν θα τα έπαιρναν. Ευτυχώς ο Τζίμι έλειπε. Σύχναζε με τους φίλους του στην πίστα για σκέιτ στον 9ο όροφο. Μερικές φορές η Γιόνα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχαν τους ίδιους γονείς. Διέφεραν σαν τη μέρα με τη νύχτα. Ο Τζίμι τα έβρισκε όλα καλά, είχε πάντα παρέες γύρω του και δεν παραπονιόταν ποτέ που δεν μπορούσε να βγει έξω. Ο Φωτεινός Αστéρας έμοιαζε αρκετά μεγάλος για εκείνον. Εκεί μπορούσες να μένεις, να πηγαίνεις σχολείο, να αθλείσαι, να παίζεις ηλεκτρονικά παιχνίδια, να πηγαίνεις σινεμά, να αγοράζεις γλυκά. Ο Τζίμι έδειχνε να μη χρειάζεται κάτι άλλο.

Μπορεί επειδή ήταν τρία χρόνια μικρότερος από τη Γιόνα: ήταν μόλις τεσσάρων όταν αναγκάστηκαν να φύγουν από το χωριό. Μάλλον δεν θυμόταν ότι εκεί μπορούσαν να παίξουν έξω όποτε ήθελαν. Ότι οι γονείς τους έκαναν τελείως διαφορετικές δουλειές. Η μητέρα τους ήταν δασκάλα, μέχρι που το χωριό άδειασε και το σχολείο έκλεισε. Ο πατέρας της πουλούσε υπολογιστές και τα βραδιά παρακολουθούσε μαθήματα προγραμματισμού.

Τώρα δούλευαν ήδη επτά χρόνια στον μιάντα παραγωγής στο εργοστάσιο του Φωτεινού Αστέρα. Ο Ρομπ και η Μαρλί Μπέρχερ, όπως και η πλειοψηφία των ενοίκων του Φωτεινού Αστέρα, έφτιαχναν μικροτσίπ για την ComView, τη μεγαλύτερη εταιρεία τεχνολογίας του κόσμου. Πέντε ημέρες την εβδομάδα – συχνά και έξι, αφού οι υπερωρίες απέφεραν πολλούς έξτρα πόντους στο οικογενειακό σκορ.

Ο Τζίμι δεν θυμόταν ούτε ότι στο χωριό δεν είχαν πίνακα του σκορ δίπλα στην εξώπορτά τους. Ότι δεν ήξεραν καν τι ήταν το οικογενειακό σκορ, ότι δεν έπαιρναν ποτέ αρνητικούς πόντους. Ούτε καν όταν η μπάλα σου έσπαγε ένα παράθυρο ή άφηνες έναν βάτραχο ελεύθερο στην τάξη. Ο Τζίμι ήταν παιδί του Φωτεινού Αστέρα. Δεν είχε γνωρίσει κάτι καλύτερο. Ήταν τυχερός. Ή μπορεί και όχι, η Γιόνα δεν είχε καταλήξει ακόμα.

Έχωσε γρήγορα τα ρούχα της στις τσάντες που περίμεναν πάνω στο κρεβάτι. Με μια κίνηση του χεριού της έριξε βιβλία και χαρτιά από το ράφι της σ' ένα κουτί. Έβγαλε προσεκτικά από τον τοίχο τη φωτογραφία του παλιού τους σπιτιού. Την έβαλε πάνω πάνω στο κουτί από παπούτσια με τα πράγματά της από το χωριό. Γυαλισμένες πετρούλες από το κανάλι, ο πρώτος και μοναδικός έλεγχός της από το σχολείο του χωριού, μια αποξηραμένη σαλαμάνδρα, μια φωτογραφία όπου τσαλαβουτούσε στις λακκούβες μαζί με τη φίλη της τη Σέλια. Πού να ήταν τώρα η Σέλια; Μπορεί να βρισκόταν κάπου κοντά. Όχι πως είχε σημασία, αφού η επαφή με ανθρώπους από άλλα κτίρια ήταν αδύνατη στο Ράντοβαρ. Δεν θα είχε διαφορά ακόμα κι αν η Σέλια βρισκόταν στο φεγγάρι.

Στο τέλος τύλιξε τα σεντόνια της, με μαξιλάρια και όλα τα σχετικά, και τα έχωσε σε μια σακούλα σκουπιδιών. Από πάνω έβαλε το παλιό της κουκλάκι. Το μοναδικό μάτι του κουνελιού την κοίταζε. «Συγγνώμη, Νάινοκ», είπε ενώ έκλεινε τη σακούλα. «Φεύγουμε πάλι».

Αυτή ήταν η έβδομη μετακόμιση της οικογένειας Μπέρχερ μέσα σε επτά χρόνια. Την πρώτη τη θυμόταν ακόμα πολύ καλά η Γιόνα. Οι εικόνες της αναχώρησής τους από το χωριό είχαν χαραχτεί στην ψυχή της. Θυμόταν τον αδερφό της πάνω στη μεγάλη βαλίτσα στο φορτωμένο καροτσάκι τους, αυτό που χρησιμοποιούσαν παλιά για το πικνίκ. Τον εαυτό της – ένιωθε τα πόδια της τόσο βαριά, που είχε προσπαθήσει να ανέβει κι εκείνη στο καρότσι. Τον πατέρα της, που την έβγαλε από το καρότσι, γιατί ήταν επτά χρονών και μπορούσε μια χαρά να περπατήσει. Τη γιαγιά της, που της είχε πιάσει το χέρι. Το γκρίζο της πόλης: τους δρόμους, την ομίχλη, τους ψηλούς πέτρινους πύργους με τα μικρά παραθυράκια. Η μητέρα της τους είχε εξηγήσει ότι εκεί έμεναν άνθρωποι. Σ' ένα από τα παράθυρα ενός πύργου στεκόταν ένα κορίτσι. Η Γιόνα την είχε χαιρετήσει, γιατί νόμιζε ότι θα μπορούσαν να γίνουν

φίλες. Όμως μετά είχαν περάσει άλλους εξήντα τρεις πύργους μέχρι να φτάσουν στα κεντρικά γραφεία.

Εκεί θυμόταν μια μεγάλη ουρά ανθρώπων, μια κυρία με μουστάκι πίσω από ένα γραφείο, σκληρές καρέκλες όπου τη Γίονα την πήρε ο ύπνος. Όμως αυτό που θυμόταν πιο έντονα ήταν πόσο χαρούμενη ένοιωσε όταν ο πατέρας της την ξύπνησε σκουντώντας τη και φώναξε: «Πάμε σπίτι!» Τότε σκέφτηκε την κούνια στο δέντρο, το κανάλι με τα ψαράκια, το παράθυρο στη στέγη του δωματίου της, απ' όπου τις νύχτες κοίταζε κρυφά το φεγγάρι. Όμως ο πατέρας της ανέμιζε ένα μάτσο χαρτιά λέγοντας: «Είμαστε τυχεροί, μας έβαλαν σε μια Μέση Συνοικία. Στο κτίριο Φωτεινός Αστέρας στη Συνοικία του Ουρανού. Από σήμερα αλλάζουν όλα».

Σ' αυτό είχε δίκιο. Από τότε τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο.

«Ονειροπολείς; Τελείωσες το μάζεμα;» Η μητέρα της στεκόταν στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Η Γίονα έδειξε τις γεμάτες τσάντες και τα κουτιά.

«Ωραία. Πάμε τα πράγματα τώρα πάνω. Ο πατέρας σου και ο Τζίμι έχουν ήδη αρχίσει με τα πρώτα. Μετά πάμε αμέσως στην τελετή του Φωτός. Επτά Υπέργειες οικογένειες ταυτόχρονα! Ειδικά οι Κέλερ θα είναι ενθουσιασμένοι, που μπορούν να μείνουν επιτέλους πάνω από το έδαφος», είπε η Μαρλί. «Πόσος καιρός είναι, πέντε χρόνια; Δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα ήταν να μέναμε τόσο καιρό σ' αυτήν τη σκοτεινή τρύπα».

Η Γίονα δεν απάντησε. Η μητέρα της ήξερε πολύ καλά ότι οι Κέλερ είχαν μείνει ακριβώς πέντε χρόνια, τέσσερις μήνες και δύο εβδομάδες σ' έναν υπόγειο όροφο. Όλος ο Φωτεινός Αστέρας το ήξερε. Κάθε Παρασκευή η διεύθυνση μετρούσε τους πόντους όλων των οικογενειών και τα σκορ ανακοινώνονταν στο Αστροδίκτυο. Το οικογενειακό σκορ προέκυπτε από έναν περίπλοκο υπολογισμό, όπου λαμβάνονταν υπόψη οι πόντοι για εργασιακή απόδοση, σχολική βαθμολογία, τα μόνους για εθελοντική εργασία και άλλες πράξεις που έδειχναν αφοσίωση στο σύστημα. Μείον τους αρνητικούς πόντους φυσικά.

Οι Κέλερ είχαν πετύχει ένα νέο ρεκόρ: καμία οικογένεια μέχρι τώρα δεν είχε μείνει τόσο καιρό συνεχόμενα σε υπόγειο όροφο του Φωτεινού Αστέρα. Τα τελευταία χρόνια παίζονταν ακόμα και στοιχήματα: θα κατάφερναν την επόμενη εβδομάδα οι Κέλερ να γίνουν Υπέργειοι; Όμως κάθε φορά που οι Κέλερ κόντευαν να μαζέψουν αρκετούς πόντους για να μετακομίσουν πάνω από το έδαφος, γινόταν κάτι που έριχνε τη βαθμολογία τους. Καμιάς άλλης οικογένειας το σκορ δεν το παρακολουθούσαν με τόσο ενδιαφέρον όσο των Κέλερ.

«Στην τάξη σου δεν είναι ο γιος τους; Πώς τον λένε; Λαρς;»

«Ματς. Αφού το ξέρεις».

«Ναι, αυτός. Είναι ταραξίας;»

«Όχι, ένα κανονικό αγόρι είναι. Λίγο βαρετό». Ο Ματς πρέπει να είχε πάρει αρκετούς αρνητικούς πόντους με τους χαμηλούς βαθμούς και το μεγάλο του στόμα, αλλά δεν χρειαζόταν να το ξέρει η μητέρα της.

«Ο Ματς είναι βαρετός; Χα χα, σαν τους υπόλοιπους Κέλερ, φαντάζομαι. Όπως και να 'χει, είμαι πολύ χαρούμενη που εσύ και ο Τζίμι βάζετε τα δυνατά σας για την οικογένειά μας. Είμαστε τυχεροί που σας έχουμε», είπε η Μαρλί. Κάθισε στο άστρωτο κρεβάτι της γιαγιάς και κοίταξε έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας. Όχι ότι υπήρχαν πολλά πράγματα να δεις έξω. Το περίγραμμα του Σεληνόφωτος, που χωριζόταν από τον Φωτεινό Αστέρα με μια στενή εσωτερική αυλή, διακρινόταν αμυδρά μέσα από το στρώμα θαλασσινής ομίχλης και εργοστασιακού καπνού που τόσο συχνά σκέπαζε την πόλη σαν κουβέρτα που δεν σε αφήνει να αναπνεύσεις.

Η Μαρλί πήρε το βλέμμα της από το παράθυρο και χτύπησε απαλά το στρώμα. «Έλα να καθίσεις κοντά μου». Η Γιόνα σωριάστηκε απρόθυμα δίπλα στη μητέρα της.

«Ξέρω ότι δεν είναι πάντα εύκολο για σένα στον Φωτεινό Αστέρα. Όμως ξέρεις ότι δεν είχαμε επιλογή. Και κοίτα πόσο γρήγορα ανεβαίνουμε! Πριν το καταλάβεις, θα βρεθούμε σε μια Άνω Συνοικία και θα είμαστε ελεύθεροι όπως παλιά στο χωριό. Πρέπει να συνεχίσουμε την προσπάθεια λίγο ακόμα».

«Πόσο ακόμα; Καμιά δεκαριά χρόνια; Κρίμα που η γιαγιά δεν θα το ζήσει αυτό».

Για μια στιγμή η Γιόνα νόμισε ότι η μητέρα της θα τη χαστούκιζε. Την είδε να σφίγγει τα χέρια της σε γροθιές τόσο δυνατά, που οι αρθρώσεις της άσπρισαν. Η Γιόνα τραβήχτηκε λίγο προς τα πίσω, όμως η μητέρα της απλώς αναστέναξε και άνοιξε τα δάχτυλά της.

«Ξέρω ότι της γιαγιάς της λείπει πολύ η ελευθερία του χωριού. Κι εσύ της μοιάζεις, Γιόνα. Είστε πεταλούδες, θέλετε να νιώθετε τον άνεμο. Νομίζεις ότι μου αρέσει να το βλέπω; Όμως η γιαγιά ξέρει πολύ καλά τι είναι καλύτερο για την οικογένεια, θα έδινε τα πάντα για εμάς».

«Ακόμα και τη ζωή της;»

«Πάντα υπερβολική! Εσύ θυμάσαι μόνο τα λουλούδια, τα ψαράκια και τις φίλες σου στο χωριό. Όμως δεν μας είχε μείνει τίποτα εκεί, Γιόνα. Ούτε δουλειά, ούτε φαγητό, ούτε μέλλον. Βρισκόμασταν σε αδιέξοδο. Δεν το θυμάσαι αυτό;»

«Δεν μπορούσαμε να πάμε κάπου αλλού; Πρέπει να υπάρχουν πιο ωραία μέρη στη Ραντόβια απ' αυτό. Ακόμα μπορούμε».

«Όχι, δεν καταλαβαίνεις. Είχαμε μόνο μία ευκαιρία για σπίτι και δουλειά στο Ράντοβαρ. Αν τη χάναμε, θα ήσουν πολύ χειρότερα τώρα. Θα μας είχαν στείλει σε μια από τις Κάτω Συνοικίες. Θα έπρεπε να ξεκινήσουμε από το Μηδέν. Θα το ήθελες αυτό;»

Η Γιόνα δεν είπε τίποτα. Δεν κουνήθηκε όταν η μητέρα της έπιασε το χέρι της. «Προσπάθησε να βλέπεις πιο συχνά την καλή πλευρά, Γιόνα. Θυμάσαι τη μέρα που γίναμε Υπέργειοι; Ήταν μια από τις ομορφότερες της ζωής μου». Η Μαρλί ακούστηκε σχεδόν νοσταλγική.

Λογικό, σκέφτηκε η Γιόνα, να χαίρεσαι άμα έχεις περάσει δύο χρόνια στο σκοτάδι των υπόγειων ορόφων. Αλλά είπε: «Και για μένα. Έγινα εννιά εκείνη τη μέρα».

«Όντως», αναφώνησε η μητέρα της. «Πήρες δύο δώρα: ένα σπίτι πάνω από το έδαφος και ένα πάρτι!»

Η Γιόνα σκέφτηκε την τελετή του Φωτός, που είχε γίνει προς τιμή τους. Είχαν σταθεί μαζί με άλλες οικογένειες πάνω σε μια εξέδρα, είχαν φάει τούρτα, τα ονόματά τους περνούσαν στους φωτεινούς πίνακες του κτιρίου και είχαν πάρει ακόμα και δώρο: ειδικά γυαλιά για να προστατεύουν τα μάτια τους από το φως. Θυμόταν πως όλη μέρα ήθελε να αρχίσει να χορεύει και να φωνάζει σε όλους: «Έχω και γενέθλια σήμερα!» Μέχρι που ο πατέρας της της εξήγησε ότι δεν έπρεπε να σκέφτεται τον εαυτό της. Ήταν μια γιορτή για όλους, όχι μόνο για εκείνη. Μετά απ' αυτό κράτησε το στόμα της κλειστό.

«Ναι, ήταν ξεχωριστά γενέθλια», είπε στη μητέρα της. Σηκώθηκε και πήρε το κουτί από τα παπούτσια. «Πάμε τώρα;»

38.687. Οι αριθμοί στον πίνακα του σκορ της οικογένειας Μπέρχερ αναβόσβηναν με κόκκινο χρώμα, σημάδι ότι τους είχαν αφαιρεθεί πόντοι. Η Γιόνα σχεδόν δεν τολμούσε να κοιτάξει τον πατέρα της. Έμοιαζε περισσότερο με κινούμενο ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί. Τα μάγουλά του έκαιγαν και τα μάτια του είχαν πεταχτεί σχεδόν από τις κόγχες τους. Στην επιστροφή δεν είχε πει κουβέντα. Μόλις έφτασαν σπίτι, πήγε στην κρεβατοκάμαρα και έκλεισε την πόρτα με δύναμη. Ο Τζίμι τής είχε ρίξει ένα βλέμμα σαν να ήταν σκουλήκι κι ύστερα πήγε σ' έναν φίλο του.

Η Μαρλί ετοίμασε ένα φλιτζάνι τσάι για τη Γιόνα κι έβαλε κι ένα μπισκοτάκι δίπλα του. Κοίταζαν και οι δύο τη γιαγιά, που κοιμόταν στην πολυθρόνα μπροστά από το παράθυρο.

«Έκανες μεγάλη βλακεία, Γιόνα. Αλλά το βρίσκω πολύ γλυκό αυτό που ήθελες να κάνεις για τη γιαγιά. Ανησυχείς πολύ για εκείνη, ε;»

«Είχε υποσχεθεί ότι θα γίνει εκατό. Τώρα δεν είναι ούτε καν εβδομήντα πέντε και μοιάζει να σβήνει σιγά σιγά. Δεν θέλω να φύγει».

Η Μαρλί δεν κοίταξε τη Γιόνα στα μάτια, μόνο ανακάτεψε το τσάι της με προσοχή. «Άκουσε. Ορισμένοι πιστεύουν ότι είναι καλύτερο για τη γιαγιά να μείνει κάπου αλλού».

«Τι;»

«Υπάρχουν ειδικά κέντρα φροντίδας στην πόλη. Υπερκτίρια τα λένε. Εκεί μπορούν να φροντίσουν πολύ καλά τη γιαγιά. Καλύτερα απ' ό,τι εμείς».

Η Γιόνα πετάχτηκε. «Όχι! Θες να διώξεις τη γιαγιά;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Μπορεί να είναι καλύτερα για εκείνη. Εμείς δουλεύουμε πέντες μέρες την εβδομάδα, εσείς πηγαίνετε σχολείο. Η γιαγιά κάθεται εδώ, ολομόναχη».

«Και γι' αυτό θα την πας κάπου που δεν ξέρει κανέναν; Η γιαγιά απλώς έχει πεθυμήσει το χωριό! Καταραμένη πόλη». Η Γιόνα έφερε τα χέρια στο πρόσωπό της. Ένωσε το χέρι της μητέρας της στον ώμο της, αλλά το έδιωξε.

Η Μαρλί δίστασε λιγάκι, σηκώθηκε, έψαξε στη βιβλιοθήκη και έβγαλε ένα βιβλίο. Το ακούμπησε μπροστά στη Γιόνα. «Κοίτα. Ένα δώρο για τη γιαγιά». Άνοιξε το βιβλίο και έβγαλε ένα διπλωμένο τσιγαρόχαρτο. Το ξεδίπλωσε προσεκτικά. Πάνω στο λεπτό χαρτί υπήρχαν επτά σποράκια. «Χρειαζόμαστε μόνο λίγο χώμα. Τι λες, μπορεί να το κανονίσει ο φίλος σου ο Ζάλμαν;»

Η Γίονα σήκωσε το βλέμμα της από τους σπόρους και κοίταξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Από το θρόισμα που ακουγόταν, συμπέρανε ότι ο πατέρας της διάβαζε την εφημερίδα της Ραντόβια. «Αν το δουν αυτό, θα πάρουμε κι άλλους αρνητικούς πόντους».

«Ανοησίες. Κάνα δυο λουλουδάκια είναι τελείως διαφορετικό από το να κλέψεις ένα φυτό από το πάρκο. Δεν νομίζω ότι η διεύθυνση του Φωτεινού Αστέρα θα έχει πρόβλημα. Εξάλλου, δεν χρειάζεται να το μάθει κανένας. Θα είναι το μυστικό της οικογένειας Μπέρχερ!»

«Και ο μπαμπάς;»

«Αυτόν άσ' τον σ' εμένα».

Η Γίονα περίμενε να σκοτεινιάσει προτού ξεκινήσει. Τι νόμιζε η μητέρα της; Ότι ο Ζάλμαν είχε εύκαιρο έναν σάκο χώμα για τους ενοίκους του Φωτεινού Αστέρα που ήθελαν να φυτέψουν παράνομα λουλούδια; Μπορεί να ήταν λίγο παράξενος, αλλά δεν ήταν και τρελός. Και τι θα γινόταν αν ο Ζάλμαν τη βοηθούσε και έβρισκε τον μπελά του; Η Γίονα δεν ήθελε να το έχει βάρος στη συνείδησή της. Ήταν καλύτερα να το κανονίσει μόνη της. Από την κεντρική είσοδο δεν υπήρχε περίπτωση να βγει έξω απαρατήρητη, ούτε καν τώρα που ήταν μόνο ένας νυχτερινός φύλακας στο θυρωρείο. Όμως ο Φωτεινός Αστέρας είχε και πίσω είσοδο. Ο Ζάλμαν την είχε πάρει μαζί του μια φορά που είχε χαλάσει ένας από τους ανελκυστήρες φορτίων και χρειαζόταν βοήθεια.

Επίσημα δεν απαγορευόταν στο Ράντοβαρ να βγεις από τα κτίρια. Ωστόσο όποιος έκανε το λάθος να πραγματοποιήσει μια «μη εγκεκριμένη έξοδο», ερχόταν αντιμέτωπος με μεγάλη μείωση του οικογενειακού σκορ. Από την πρώτη της κιόλας μέρα στον Φωτεινό Αστέρα, η Γίονα είχε μάθει ότι έπρεπε να μένει μέσα στο κτίριο. Την ώρα που οι γονείς της ξεπακέταραν, εκείνη είχε ξεγλιστρήσει. Αφού χαιρέτησε τους ευγενικούς κυρίους στο θυρωρείο, βγήκε χοροπηδώντας από την ψηλή γυάλινη πόρτα, γιατί ήθελε να παίξει έξω. Κανένας δεν την είχε εμποδίσει, οι θυρωροί τη χαιρέτησαν χαρούμενα. Όμως στο τέλος της εβδομάδας η οικογένεια Μπέρχερ έλαβε τον λογαριασμό: μείον εκατό πόντοι. Ο πατέρας της της είχε ξεκαθαρίσει έξαλλος ότι αν πατούσε έστω και άλλη μία φορά το πόδι της έξω από το κτίριο χωρίς άδεια, θα έπρεπε να σκουπίζει επί έναν μήνα την Πλατεία για να κερδίσει πάλι τους πόντους. Κι ας ήταν μόνο επτά χρονών.

Αργότερα, ο πατέρας της είχε προσπαθήσει επανειλημμένα να της εξηγήσει. «Είναι απλό», έλεγε. «Είναι θέμα αφοσίωσης. Οι ένοικοι που είναι πιο πολύτιμοι για τον Φωτεινό Αστέρα κερδίζουν τους περισσότερους πόντους. Αν δεν είσαι μέσα στο κτίριο, δεν προσφέρεις τίποτα – οπότε δεν παίρνεις καθόλου πόντους γι' αυτήν την ώρα». Όμως η Γίονα

δεν το καταλάβαινε, όσο συχνά κι αν της το εξηγούσε ο πατέρας της. Αυτό που καταλάβαινε ήταν πως θα έμπλεκε άσχημα αν έβγαινε έξω. Κι όχι μόνο λόγω του οικογενειακού σκορ, είχε πει ο πατέρας της. «Είναι τρομερά επικίνδυνο – είναι γεμάτος ο τόπος με αποβράσματα από τις Κάτω Συνοικίες. Και τι θα γίνει αν η Γκρίζα Ταξιαρχία νομίζει ότι είσαι μια απ' αυτούς; Διαφορετικά γιατί να βρίσκεσαι στον δρόμο; Πριν το καταλάβεις, θα σε μαζέψουν και θα σε πάνε σε μια από τις Κάτω Συνοικίες. Σε αυτήν την περίπτωση, δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε να σε ξαναβρούμε».

Η Γιόνα πάτησε το κουμπί με το 10 και βγήκε στην Πλατεία. Ήταν ήσυχα όπως πάντα. Κάποιοι κάθονταν σ' ένα παγκάκι και συζητούσαν, ενώ λίγο πιο πέρα μια παρέα παιδιών έπαιζαν μπίλιες. Κανένας δεν έδινε σημασία σ' ένα κορίτσι που κλοτσούσε μια μπάλα. Η Γιόνα κλότσησε την μπάλα στέλνοντάς τη ανάμεσα στους ψεύτικους φοίνικες στη γωνία, έσκυψε για να την πιάσει και έχωσε το Αστροπάσο ανάμεσα στα πλαστικά φύλλα. Οι ένοικοι άνω των έξι ετών έπρεπε να έχουν το πάσο πάντα επάνω τους. Στα ασανσέρ, στις εξόδους και σε άλλα στρατηγικά σημεία του Φωτεινού Αστέρα σαρωτές κατέγραφαν αυτόματα τις κινήσεις των ενοίκων. Εκτός αυτού, στο Αστροδίκτυο έλεγε ότι ανά πάσα στιγμή μπορούσαν να γίνουν έλεγχοι για το πάσο, και ότι το πρόστιμο αν είχες ξεχάσει το πάσο σου ήταν πενήντα αρνητικοί πόντοι. Όμως αν συμπεριφερόσουν φυσιολογικά, δεν σου ζητούσαν σχεδόν ποτέ το πάσο σου. Και μια φορά η Γιόνα είχε καταφέρει, με πολύ κλάμα, να γλιτώσει το πρόστιμο. Προσπάθησε να δείχνει όσο το δυνατόν πιο φυσιολογική καθώς πήγαινε στην πίσω σκάλα για να κατέβει στο ισόγειο.

Στην μπροστινή πλευρά του Φωτεινού Αστέρα βρισκόταν η ψηλοτάβανη είσοδος. Με μαύρους, δερμάτινους καναπέδες, έργα τέχνης στους τοίχους, ενώ πίσω από τη ρεσεψιόν κάθονταν οι θυρωροί για να υποδέχονται τους επισκέπτες – που σπάνια έρχονταν. Στα πλαϊνά του κτιρίου βρίσκονταν τα γραφεία της διεύθυνσης και των υπαλλήλων. Η Γιόνα σήκωσε την κουκούλα της ζακέτας της και από το κλιμακοστάσιο προχώρησε κατευθείαν προς την πόρτα με την πινακίδα «Μηχανήματα». Αυτή οδηγούσε σ' έναν διάδρομο με πόρτες κι από τις δύο πλευρές. Η Γιόνα πέρασε από δωμάτια με διακομιστές, αποθήκες με προμήθειες και το τεράστιο ψυγείο – το θερμομέτρο στην ατσαλένια πόρτα έδειχνε ότι η θερμοκρασία εκεί μέσα ήταν δύο βαθμοί. Η Γιόνα αναρίγησε και προχώρησε γρήγορα προς το χολ της πίσω πλευράς. Στο σκοτάδι φώτιζε έντονα η πινακίδα ΕΞΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ, όπως και το κόκκινο λαμπάκι της κάμερας ασφαλείας, που ήταν στραμμένη στα μεταλλικά ρολά όπου ξεφόρτωναν τα φορτηγά κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Η Γιόνα έβγαλε την κορδέλα της, τράβηξε την κουκούλα ακόμα πιο χαμηλά στο πρόσωπό της με την ελπίδα ότι ο φύλακας που παρακολουθούσε τις εικόνες από τις κάμερες θα έπαιζε έναν γύρο πόκερ στον υπολογιστή του. Έκανε ένα σπριντ, στερέωσε την κορδέλα στην πόρτα, ώστε να μην μπορεί να κλείσει, και βγήκε έξω.

Ο βραδινός αέρας έμοιαζε με το κρύο ντους που έκανε συχνά για να βγάλει από πάνω της την κολλώδη αίσθηση του Φωτεινού Αστέρα. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και ύστερα κοίταξε βιαστικά γύρω της. Από τις σχολικές αίθουσες, την Πλατεία και το προηγούμενο διαμέρισμά τους στον 24ο όροφο είχε θέα προς την πίσω πλατεία, που χώριζε τον Φωτεινό Αστέρα από το Σεληνόφως. Όμως από εκείνη την απόσταση δεν είχε προσέξει αυτό που είδε τώρα αμέσως: η πλατεία ήταν στρωμένη όλη με άσφαλτο. Μα τι περίμενε; Το Ράντοβαρ ήταν μια θάλασσα από μπετόν και άσφαλτο, τα πάρκα δυσεύρετα νησάκια με χώμα και πράσινο. Όμως από το Πάρκο του Ουρανού δεν τολμούσε αυτές τις μέρες ούτε κόκκο άμμου να πάρει.

Η Γιόνα δίστασε. Ίσως έπρεπε τελικά να ζητήσει βοήθεια από τον Ζάλμαν. Ή να πάρει άλλο δώρο στη γιαγιά. Μαλλί πλεξίματος. Καινούριες παντόφλες. Ωστόσο δεν είχε καμία όρεξη να φερθεί συνετά. Το δέρμα της ανατρίχιαζε στον βραδινό αέρα, η καρδιά της χτυπούσε πιο γρήγορα απ' ό,τι συνήθως και το φως του φεγγαριού έδινε ακόμα και στους κάδους σκουπιδιών στη μέση της πλατείας μια μαγική λάμψη. Μπορεί σ' εκείνο το σημείο να είχε χαλάσει η άσφαλτος. Μία χούφτα χώμα ήταν αρκετή. Η Γιόνα άφησε πίσω της τη σκιά του Φωτεινού Αστέρα και προχώρησε προς τα εκεί.

Πίσω από τους κάδους ήταν ένας σωρός από ογκώδη απορρίμματα. Ξεκοιλιασμένα στρώματα, βάσεις κρεβατιών με ελατήρια, σπασμένες ξύλινες καρέκλες. Και δίπλα τους ένας βουλιαγμένος καναπές. Εκεί καθόταν ένα αγόρι, γύρω στα δεκαπέντε.

Σε είχα προειδοποιήσει! Η φωνή του πατέρα της ακούστηκε διαπεραστική στο μυαλό της. Η Γιόνα δεν ήταν χαζή. Ήξερε καλά ότι οι περιπλανώμενοι του Ράντοβαρ ήταν διαβόητοι. Οι περισσότεροι προέρχονταν από τις Κάτω Συνοικίες και ζούσαν ληστεύοντας και κλέβοντας. Η Γκρίζα Ταξιαρχία του Ράντοβαρ προσπαθούσε να διατηρεί τους δρόμους καθαρούς, όμως τελευταία η Γιόνα είχε διαβάσει στο Αστροδίκτυο πως οι περιπλανώμενοι ήταν σαν τα αγριόχορτα. Όσους κι αν έδιωχνε η Γκρίζα Ταξιαρχία, εκείνοι δεν σταματούσαν να έρχονται.

Η Γιόνα έκανε μικρά βήματα προς τα πίσω, προς τον Φωτεινό Αστέρα, όμως δεν πήγε μακριά. Δύο κορίτσια τής έκοψαν τον δρόμο.

Το αγόρι σηκώθηκε από τον καναπέ και προχώρησε πολύ ήρεμα προς το μέρος της. «Βιάζεσαι;» τη ρώτησε. «Δεν πιστεύω να μας φοβάσαι;»

Το ένα κορίτσι έδωσε μια σπρωξιά στη Γιόνα. Η άλλη κοίταξε τα παπούτσια της. «Ωραία αθλητικά. Τι τα χρειάζεσαι; Μου φαίνεσαι κλασική βλαμμένη από τις Μέσες Συνοικίες. Δεν επιτρέπεται να βγαίνετε από το κτίριο, έτσι δεν είναι;»

«Μου φαίνεται πως κάποιος κάνει αταξίες», είπε το άλλο κορίτσι. «Δεν σου έχουν πει πόσο επικίνδυνα είναι έξω;»

«Όποιος κάνει αταξίες, τρώει και τιμωρία», είπε η πρώτη. Φαινόταν απειλητική. Δεν ήταν οι τούφες που πετάγονταν σαν μυτερά αγκάθια από το κεφάλι της ούτε το μαύρο, δερμάτινο βραχιόλι με τα μεταλλικά καρφιά. Ήταν το βλέμμα στα μάτια της που έκανε τη Γιόνα να αναριγίσει. Σαν να κοιτούσες τη μαύρη άβυσσο. «Δώσ' μου τα παπούτσια σου».

Η Γιόνα ξεροκατάπτε και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. «Όχι... Τότε θα καταλάβουν ότι βγήκα έξω και θα πάρουμε αρνητικούς πόντους. Θα πέσουμε σε χαμηλότερο όροφο. Μόλις μετακομίσαμε!»

«Αχ... αυτό είναι πολύ κρίμα, αλήθεια», είπε το κορίτσι. Εκείνη τη στιγμή η Γιόνα πρόσεξε ότι το κορίτσι φορούσε σαγιονάρες.

«Θα βάλω τα κλάματα», είπε το άλλο κορίτσι, «αλλά μπορεί και όχι. Λοιπόν, δώσε στη Μινκ τα παπούτσια και χάσου αποδώ, πήγαινε στο ζεστό σπιτάκι σου».

«Αρκετά. Αφήστε την ήσυχη». Από τις σκιές δίπλα στους κάδους εμφανίστηκε ένα άλλο αγόρι. Κουβαλούσε ένα μεγάλο σακίδιο και φορούσε ένα φούτερ με κουκούλα. Στη σκιά της κουκούλας δυο παράξενα μάτια λαμπύριζαν στο φως του φεγγαριού.

«Πολύ ευαίσθητος είσαι, Κι. Φρόντισε τότε να μου βρεις άλλα παπούτσια».

«Θα σου βρω. Το υπόσχομαι». Το αγόρι που τον φώναζαν Κι στράφηκε προς τη Γιόνα. «Πρέπει να πας σπίτι σου».

«Μα...»

«Τώρα».

Η Γιόνα ξεροκατάπτε άλλη μια φορά και έκανε μεταστροφή. Άκουσε γέλια και βήματα πίσω της, αλλά προσπάθησε να μην αρχίσει να τρέχει. Μόνο όταν έφτασε στην έξοδο κινδύνου του Φωτεινού Αστέρα, τόλμησε να γυρίσει να κοιτάξει. Τα παιδιά είχαν εξαφανιστεί. Για σιγουριά, η Γιόνα έμεινε λίγα λεπτά κρυμμένη στη σκιά του κτιρίου και ύστερα επέστρεψε προσεκτικά και αθόρυβα στους κάδους. Δεν θα άφηνε ένα μάτσο αλήτες να χαλάσουν το δώρο της γιαγιάς.

Ένα δυνατό τράβηγμα στο μπράτσο της. Η Γιόνα έπεσε προς τα πίσω ανάμεσα σε δύο κάδους. Η κραυγή της έσβησε, αφού ένα χέρι τής κάλυψε αστραπιαία το στόμα. Προσπάθησε να το δαγκώσει. Αρχισε να κλοτσάει με δύναμη προς τα πίσω. Όμως το χέρι έμεινε στη θέση

του και συνοδεύτηκε από ένα μπράτσο στην κοιλιά της. «Σσς», άκουσε στο αυτί της. «Ησυχά. Δεν θα σου κάνω τίποτα. Περίμενε μέχρι να φύγουν».

Η φωνή ακούστηκε γνωστή, όμως η Γιόνα δεν κατάλαβε ποιανού ήταν, παρά μόνο λίγα λεπτά αργότερα, όταν το χέρι υποχώρησε και η ίδια μπόρεσε να γυρίσει.

«Κι;» ρώτησε διστακτικά.

«Κίλιαν», της είπε απότομα. «Κι εσύ πρέπει να είσαι το Πρόβατο Χωρίς Εγκέφαλο. Το 'ξερα ότι θα ξαναρχόσουν. Και χαζή και ξεροκέφαλη. Επικίνδυνος συνδυασμός σ' αυτήν την πόλη».

«Ποιος μιλάει... Εσύ μένεις στον δρόμο, όχι εγώ. Με τους παράνομους φίλους σου. Έφυγαν τώρα;» Η Γιόνα πρόσεξε πώς στένεψαν τα μάτια του. Τραβήχτηκε πίσω όσο μπορούσε, πάνω στον κάδο. Όμως ο Κίλιαν την άφησε κι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Καλύτερα να κρατάς το στόμα σου κλειστό για πράγματα που δεν ξέρεις. Δεν μιλούσα για τους φίλους μου. Πέρασαν άνδρες της Γκριζας Ταξιαρχίας. Ή μήπως δεν ξέρεις ποιοι είναι αυτοί;»

«Καθαριστές», του απάντησε με ύφος. «Διατηρούν τους δρόμους καθαρούς και ασφαλείς».

«Μπα, αυτό σας λένε;»

«Και το σωστό είναι Γιόνα!»

«Τι;»

«Γιόνα με λένε. Όχι Πρόβατο Χωρίς Εγκέφαλο».

Τα μπλε μάτια εξέτασαν περιπαικτικά το πρόσωπό της. «Εντάξει, Γιόνα. Ας δούμε αν είσαι η Γιόνα με Εγκέφαλο. Θα πας τώρα μέσα; Ή θα περιμένεις να γυρίσει η Γκριζα Ταξιαρχία; Έχεις ιδέα τι θα σου κάνουν αν σε βρουν βράδυ στον δρόμο; Μας μυρίζουν, ξέρεις».

«Είσαι από τις Κάτω Συνοικίες;» Η Γιόντα ντράπηκε για το τρεμούλιασμα στη φωνή της.

Ο Κίλιαν γέλασε περιφρονητικά. «Γιατί οι άνθρωποι από τις Κάτω Συνοικίες βρομάνε, ε;»

«Όχι, εννοούσα...»

«Καλά, άσ' το. Αν δεν θες να βρεθείς σε μια από τις Κάτω Συνοικίες, πρέπει να πας μέσα τώρα».

«Όχι, δεν γίνεται. Πρέπει να πάρω χόμα», είπε άθελά της. Και την έπιασε λογοδιάρροια. «Η γιαγιά μου είναι άρρωστη, της λείπει το χωριό όλο και περισσότερο, αλλά

δεν μπορεί να πάει πια στο πάρκο, και γι' αυτό θα της δώσουμε κρυφά σπόρους λουλουδιών για τα εβδομηκοστά πέμπτα της γενέθλια».

«Μιλάς πάντα τόσο πολύ;»

Η Γιόνα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Ποτέ».

«Ωραία. Η γιαγιά σου θα γίνει εβδομήντα πέντε, λοιπόν». Ο Κίλιαν ακούστηκε διαφορετικός από πριν. Η Γιόνα τον κοίταξε. Άλλο ένα βλέμμα οίκτου με την αναφορά του αριθμού εβδομήντα πέντε. «Και από πού θα το πάρεις αυτό το χόμα;»

Η Γιόνα κοίταξε απελπισμένα γύρω της, τα σκουπίδια, την ασφαλτο, το μπετόν. «Δεν ξέρω», ψιθύρισε. «Η μητέρα μου είπε να ζητήσω από τον Ζάλμαν, τον μάστορα του Φωτεινού Αστέρα».

Ο Κίλιαν έβαλε τα γέλια.

«Μη με κοροϊδεύεις!»

«Δεν σε κοροϊδεύω». Την κοίταξε εξεταστικά. «Τον ξέρεις καλά δηλαδή τον Ζάλμαν;»

«Είναι ο μοναδικός μου φίλος στον Φωτεινό Αστέρα». Ουπς, αυτό ακούστηκε αξιολύπητο. Και βιάστηκε να προσθέσει: «Εντάξει, όχι ο μοναδικός... Κατάλαβες τι εννοώ».

«Όχι, αλλά δεν έχει σημασία». Ο Κίλιαν φάνηκε να διστάζει. «Λοιπόν, άκουσε. Πες σ' αυτόν τον φίλο σου ότι αύριο το βράδυ έχεις ραντεβού μαζί μου, κάτω. Τότε θα πάρεις το χόμα σου».

«Τι; Πού κάτω; Στον Ζάλμαν να το πω;»

«Απλώς εμπιστέψου με. Και κράτα το στόμα σου κλειστό για όλα αυτά, διαφορετικά θα μπλέξουμε, κι εσύ και ο Ζάλμαν κι εγώ. Θα σε δω γύρω στις εννιά. Γεια σου, Γιόνα».

Η Γιόνα ένιωσε ένα σκίρτημα, αλλά έγενε καταφατικά και έκανε μεταστροφή για να γυρίσει στον Φωτεινό Αστέρα.

Όταν έφτασε τελικά το επόμενο απόγευμα, ο πατέρας της Γιόνα πέταξε θριαμβευτικά την ώρα του φαγητού τέσσερα εισιτήρια πάνω στο τραπέζι. «Εκπληξη! Απόψε μπορούμε να πάμε όλη η οικογένεια σε μια παρουσίαση για την κατασκευή του κτιρίου Ανατολή. Σήμερα η διεύθυνση αποφάσισε ότι δεν θα καλέσουν μόνο τις οικογένειες των επάνω ορόφων, αλλά και τις πέντε οικογένειες που ανεβαίνουν πιο γρήγορα στον Φωτεινό Αστέρα. Και μαντέψτε σε ποια θέση βρίσκεται η οικογένεια Μπέρχερ!»

«Στην εκατοστή δωδέκατη;» ψιθύρισε η γιαγιά.

Η Γιόνα έβαλε τα γέλια, αλλά δάγκωσε το χείλος της όταν η μητέρα της κούνησε το κεφάλι σχεδόν ανεπαίσθητα.

«Στην τέταρτη!» αναφώνησε ο πατέρας της. Έχωσε το πιρούνι βαθιά μέσα στο βουνό από ρύζι που είχε στο πιάτο του. «Και χωρίς τους πεντακόσιους αρνητικούς πόντους της Γιόνα θα βρισκόμασταν στη δεύτερη», μουρμούρισε προτού βάλει την μπουκιά ρύζι στο στόμα του.

«Για την Ανατολή! Ωραία!» είπε ο Τζίμι. «Ένα από τα ψηλότερα κτίρια του κόσμου. Με ύψος σχεδόν πεντακόσια μέτρα, εκατόν πενήντα ορόφους πάνω από το έδαφος και είκοσι από κάτω».

Η Γιόνα έκανε έναν μορφασμό αγανάκτησης.

«Τι έγινε, Γιόνα;» ρώτησε αυστηρά ο πατέρας της. «Σε ενοχλεί που ο αδερφός σου κάνει ό,τι μπορεί για να μάθει την πόλη μας;» Η Γιόνα δεν είπε τίποτα. Τα σαγόνια του πατέρα της άλεθαν τώρα με δύναμη το κοτόπουλο σε μικρά κομμάτια.

«Έλα τώρα, Ρομπ, μη δίνεις σημασία. Ωραία, έξοδος για όλη την οικογένεια απόψε!» είπε η μητέρα της.

«Εγώ βλέπω μόνο τέσσερα εισιτήρια», είπε η Γιόνα.

«Μην κάνεις έτσι, Γιόνα. Ξέρεις πολύ καλά ότι τον τελευταίο καιρό η γιαγιά κουράζεται εύκολα», είπε η μητέρα της. «Δεν νομίζω ότι έχει όρεξη να καθίσει τόση ώρα στο αμφιθέατρο. Έτσι δεν είναι, μαμά;»

«Να σου πω...» πήγε να πει η γιαγιά.

«Τότε μπορεί να πάρει η γιαγιά το εισιτήριό μου!» πετάχτηκε η Γιόνα. «Έχω πάρα πολύ διάβασμα».

«Γίονα Μπέρχερ. Θα έρθεις μαζί. Τέλος». Ο πατέρας της μάσησε θυμωμένα το τελευταίο κομμάτι κοτόπουλο και έσπρωξε το πιάτο από μπροστά του. «Ωραία θα είναι. Δουλεύουμε σκληρά και μας αξίζει».

Λίγο αργότερα η Γίονα ακολούθησε τη μητέρα της στην κουζίνα.

«Μαμά... Αλήθεια δεν μπορώ απόψε. Κάποιος θα μου φέρει χόμα για τη γιαγιά απόψε».

«Κάποιος;»

«Ένα αγόρι από το Σεληνόφως, μένει τόσο ψηλά που μπορεί να βγαίνει πιο συχνά έξω. Τον είδα χθες τυχαία στην πίσω πλατεία. Θέλει να βοηθήσει». Η Γίονα ξαφνιάστηκε με την ευκολία που βγήκε το ψέμα από το στόμα της.

Η μητέρα της άφησε τη στοίβα με τα πιάτα να πέσουν με τόση δύναμη στον νεροχύτη, που το κάτω πιάτο έσπασε στα δύο. «Τι; Βγήκες έξω; Νόμιζα ότι θα ζητούσες βοήθεια από τον Ζάλμαν».

«Δεν μπορούσε να με βοηθήσει. Είναι σημαντικό, μαμά! Και κανένας δεν με είδε να βγαίνω από το κτίριο».

«Το καλό που σου θέλω! Ξέχασέ το. Δεν καταλαβαίνω πώς φέρθηκα τόσο ηλίθια. Συγγνώμη, δεν έπρεπε να σου το ζητήσω εξαρχής. Δεν ξέρω πώς μου 'ρθε χθες».

«Και η γιαγιά; Και το αγόρι που θα με περιμένει απόψε;»

«Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι. Απόψε εσύ θα κάθεται στο αμφιθέατρο, με την οικογένειά σου. Θα σκεφτούμε κάτι άλλο για δώρο. Τέλος συζήτησης, Γίονα».